

III. helyezett

SÜMEGI FERENC

Késtél

SÜMEGI FERENC (1999) Hajdúsámson

Kopp-kopp.

Anélkül, hogy megvárná a válaszat, az illető benyit az irodámba egy rakat papírral a bal hóna alatt. A nő arcán ülő mosoly már bűn, amennyire őszintétlen.

– Áh, Minona! – úgy köszönt engem, mintha az évek óta nem látott legjobb barátja lennék. – Képzeld, meghoztam a mai utolsó adagot. Ha ezzel is végeztél, akkor...

– Végre hazamehetek? – általában türtöztetem magam, hogy udvarias legyek, de most még magam is meglepem a hidegségemmel.

– Ó, lássuk csak... – az ujjain elkezdek lassan számolni, de még mindig boldog arckifejezéssel. – Ha befejezted a múlt heti anyagot, elrendezted a tegnapi lemaradást, leltároztál, és...

– Minden. Lemaradást. Pótoltam. – Uralkodj magadon. Uralkodj magadon.

– Ehheheh... És persze ezekkel is elkészültél – végre lerakja a vastag papírkupacot az asztalomra –, akkor vége a mai műszaknak.

– Kösz. Akkor lesz végre... várj – hirtelen fogom a rejtett célzását –, hogy érted azt, hogy a „mai” műszaknak?

– Hihi, milyen jól ismersz – nem bókkoltam, semmi oka nem lenne elpirulni. – Nos, igen, az a helyzet, hogy holnap délutánra is beosztottak téged és a többi...

– NEM! NEM, NEM, NEM IGAZI! – Egy pillanatra mintha megijedne tőlem, ahogy felpattanok a székből. – A ég kíneserves szerelmére! Karácsony van! – egészen biztos, hogy kint is hallják, ahogy kikelek magamból, de nem izgat. – Karácsony, érted? A szentestémet itt kell töltenem!

– Minona...

– Nekem van családom, tudod? A rohadt ünnepeken sem lehetek együtt velük?

– Ó, kérlek, hidd el, én pontosan tudom, mit érzel.

Empátia felsőfokon.

– Nem, nem tudod. Kérlek, menj most el – mondom neki háttal, az asztalra támaszkodva.

Majd' egyperces néma csönd után végre tesz két lépést az ajtó felé, de még megfordul, hogy mondjon valamit:

– Csak kérlek – kezdi szinte már suttogva –, ne felejtse el, hogy szegény édesanyád is számít rád – és megereszti a világ legkevésbé együtt érző, legbarátságatlanabb, de mégis legszelebb mosolyát.

Ugye, nem arra céloz, hogy én...

– Jó munkát! – mondja, és ezzel elkezd megnyitni az ajtót, hogy kiléphessen.

– Hé! Csak nem azt akarod mondani, hogy én nem...

Behúzza az ajtót, és kattant utána a zár.

– ...törődöm vele.

Hogy gondolhat ilyesmit? Csak elegendem van, hogy éjjel-nappal dolgoznom kell! Egyszerűen szeretnék egy kis szabadságot végre, hogy otthon lehessenek! Mégis miért ne... törődnék anyámmal.

Jobb, ha visszaülök a székembe folytatni a munkát.
 Méghogy én nem törődöm vele. Aljas rágalom.
 És ha igaza van? Elvégre csak így tudok elég pénzt keresni a kezelésre.
 Ha most otthon lennék, mit érne az a kis együttlét a családdal, ha nem tudnám
 őt megmenteni?
 Ahj... na jó, lássunk hozzá.
 Először ellenőrizzük a 14-es sort. Rendben, rendben, oké. Kód kiadás...
 ömm, „F-X-E-35TR”. Oké, kész. Kövi.
 Hé, ez a játékosztályról van. 15-ös sor, kód: „R-U-D-R-A-N0H1H0U”. Ez va-
 jon milyen játék?
 A gép talán megmondja. Lássuk csak, keresés, igen, igen, aha! Egy diótö-
 rő figura. Milyen aranyos.
 Vajon a kis Roinuj örülni fog, mikor otthon kinyitja az ő játékát? Hehe, bu-
 taság, persze, hogy örülni fog, hiszen olyan régóta vágyott már egy figurára
 abból a rajzfilmből. Inkább az a kérdés, mi lesz a reakciója. Talán azt mondja
 majd, „Nahát, ez csúcs!”, vagy „Ó, milyen édi!”. Igen, inkább az utóbbi.
 Ott fogunk ülni a kanapén, a fa a szoba közepén, és énekelünk. Én elke-
 dem, hogy „Karácsony első napján az én kedvesem”, a Drágám folytatja:
 – Egy nagy... JÓ ÉG, milyen hatalmas tortát sütött nekem!
 Az örömkítőreése csak fokozza az önbizalmam, mert mit ne mondjak,
 tényleg hatalmas torta lett, amibe rengeteg időt befektettem. Büszke is va-
 gyok rá, de persze ki mondaná ezt ki hangosan?
 – Deee ez nem egy akármilyen torta ám! – ezzel az erőltetett sejtelmes-
 séggel még magam is megmosolyogtatom. – Ugyanis van benne eeegy – a kö-
 zepén van egy kallantyú, amit picit megemelek – kincsesláda!
 – Úristen! Hogy csináltad?
 – Nem volt nehéz, csak remélem, a doboz tartalma nem sült meg – vigyor-
 gok.
 – Tessék?! – egy pillanatra mintha tényleg elhitte volna.
 – Nyugi, csak vicceltem – mind a hárman nevetésben törünk ki.
 – Kinyithatom? – kérdi a Drágám.
 – Majd ha körbeettük róla a tortát. Addig is – a kis Roinujra nézek, és a fa
 felé biccentek, ahogy leteszem a tortát az asztalra –, kicsim, nyisd ki végre,
 ami a fa alatt várakozik.
 Hirtelen olyan izgatott lesz, mintha eddig nem is vette volna észre a do-
 bozt.
 – Okééé! Megyek, megyek, megyek!
 A Drágámmal együtt nézzük, ahogy valósággal lenyúzza a csomagolópa-
 pírt a dobozról, majd a mosolya még szélesebbre nyúlik, ha ez egyáltalán le-
 hetséges.
 – Juhhéé! Katona és Királylány figurák! Anyu, apu, nézzétek!
 – Nahát, milyen gyönyörűek!
 – Úgy tűnik, valaki levele célba ért – ezzel nem hazudtam. Nem akarok meg-
 lepettséget játszani, a gyerek valahogy mindig megérzi, ha füllentek. – Nézd,
 van a hátulján egy gomb. Nyomd meg, hátha történik valami.
 Ahogy megnyomja, a játék elkezd énekelni, ők pedig vele énekelnek:
 – Száncsengő, száncsengő, bűvös száncsengő.
 – Gyerünk, te is! – mondja a Drágám. – Kis szánunknál csengős csikó nagy
 vidáman fut, ó!
 Próbálok én is bekapcsolódni, de nem jön ki hang a torkomon. Ők viszont
 folytatják:
 – Száncsengő, száncsengő...
 Most komolyan, miért nem tudok beszélni? Olyan, mintha beragasztották
 volna a számat! És miért lesz a játék éneke egyre hangosabb?

– Szán-csen-gő, szán-csen-gő – éppen csak pislantok egyet, de a játékszer helyén egyszer csak egy óriás áll, szüntelen folytatva a robotikus dalolást –, bú-vös szán-csen-gő.

Állj! Ez elnyeli őket! Elnyeli a családomat! Nem is, ők maguk sétálnak a szájába!

– Gyere, Minona! – hívnak kórusban, elnyújtott hangon – Nem akarsz ve-lünk ünnepelni?

– Hffmm! Fmrhmm! – miért van összeragasztva a szám?!

– Mi az? Már nem szeretsz minket?

Dehogynem! Gyertek vissza! Szükségem van rátok!

– Hé, bogaram – ez a reszelős hang most mögülem jön, de nem merek odanézni. – Itt van anyuci!

Megfordulok, hogy szembenézzek egy valóságos élőhalottal. Nem, ez a szörnyeteg nem lehet az anyám, hiába hasonlít rá!

De már tátja is a száját! Ez be akar kebelezni!

– Hé! – hirtelen sötétség lesz, ahogy meghallom ezt a hangot a fejemben. Honnan jön?

– Hé, Minona, ébren vagy?

Kinyitom a könnybe lábadt szemem. Egy alak van előttem, de nagyon nehezen tudom kivenni, amíg a szemem újra megszokja a fényt.

– Uhh... aludtam? – de jó érzés, hogy mégis tudok beszélni.

A székem viszont úgy hátra van döntve, hogy csodálkozom, eddig miért nem borult fel velem.

– Nyugi, nem köplek – már látom, hogy a büfés srác az. – Gondoltam, hozok minden éjszakásnak ingyen kávé-t. Elvégre, tudod, karácsony lenne, vagy mi a szösz.

– Nahát, köszi! Életmentő vagy! – már nyúlok is a pohár után, amit az asztalomra tett. Olyan rendes ez a srác, és még a nevét sem tudom.

Udvariaskodnék, hogy „Nem kellett volna”, de szükségem van a kávéra, szóval jobb, ha az utolsó cseppet is kiiszom.

– Valahogy majd meghálálom, csak kerüljek ki innen – ezt komolyan is gondolom.

– Ugyan, csak hasznossá teszem magam. További szép estét! – azzal már veszi is fel a kávé-tálcát, és elindul az ajtó felé.

– Várj! – Hoppá! Ezt nem akartam hangosan mondani! De már késő.

– Igen? – hátrafordul.

Minek tartom fel? Nem segít egyikünknek sem, ha kifaggatom.

– Neked nincs családod? Nem várnak otthon? Miért dolgozol ilyenkor?

Elmosolyodik, amit nem értek, de kisvártatva válaszol:

– Eltaláltad.

– Tessék?

– Nincs családom, egyedül ünnepelni meg ki szeret?

Ez tényleg meglep. Te jó ég, egy ilyen rendes ember hogy lehet egyedül?

– De akkor sem kellene ilyenkor...

– Itt legalább emberek közt vagyok. Téged viszont biztosan vár valaki, úgyhogy húzzál bele ahelyett, hogy velem törődsz – furcsa ezt a mondatot úgy hallani, hogy tényleg jóakarát van mögötte.

Már nyúl a kilincs felé, de még elkapom egy szóval:

– Hé, mi a neved?

Megáll, még mindig mosolyog.

– Miért?

– Egy jótévő neve nem maradhat titok. Ráadásul te is tudtad az enyémet, és szégyellem magam emiatt. Pedig minden áldott nap látlak!

– Nem számít, neked ez most nem fontos.

– De...

Mielőtt tovább faggathatnám kilép, és behúzza maga után az ajtót. Igaza van, folytatnom kell a munkát. De esküszöm, valahogy vissza fogom neki fizetni a figyelmességét.

Nos, hány papír van még? Elnézve ezt a kupacot, inkább nem akarom tudni. Oké, szóval 16-os sor, kód kiadás ennek is, meg ennek is. Megvan.

Hány óra lehet? Te jó ég, a falóra szerint 11 múlt. Nem számít, folytassuk! 17-es soron van nyolc termék. Kód kiadása ennek is, ennek is...

Valamivel el lehetne ütni az időt. Várj, nem! Miért nem koncentrálok? Gyérünk, tovább! 18-as sor, öt kód kell. Ez megvan, ez is, ez is...

De ha valamivel megpróbálnám felgyorsítani az idő múlását, az még nem lenne olyan nagy baj, ugye? Sőt, jobb, ha így teszek, mert ha megint elalszom az unalomtól, csak rosszabbodni fog a helyzetem.

Lássuk csak, mivel dobhatnám fel ezt a lepukkant... Hé, nem voltak itt hátul díszek? Van itt jó sok kartondoboz, de biztos vagyok benne, hogy az egyik ünnepi kellékekkel van tele. Jobb, ha sorban nézem át őket, nehogy kupit csinálgjak.

Kibontom az első dobozt, de olyan papírokkal van tele, amiket látni sem akarok. Sebaj, félrerakom a másik falhoz. Nézzük a többit! Várjunk csak, ha megfordítom az oszlopot, biztos van a dobozok oldalán címke. És tényleg! Szóval, ezekben alkatrészek vannak, ezekben még papírok, de van itt egy címke nélküli. Kiveszem, odaviszem az asztalhoz, és mikor kinyitom, láss csodát, valóban tele van díszekkel.

Pompás! Ha jó a hangulatom, jobban tudok dolgozni. És a jó dekoráción túl kevés dolog tudna most feldobni.

Kezdjük az ajtókerettel. Itt van a cellux, és ez az égősor épp elég hosszúnak tűnik.

Ahogy odasétálok, hogy felragasszam, az ajtón túl egyre hangosabban hallok, amiről kint beszélgetnek néhányan:

– Ó, ez remek! Ha így haladunk, holnap estére kész leszünk az adminisztrációval.

– Ez csak természetes. Elvégre, mindent a céget, hihíhí – nem tudom kikhez társítani a jókedvű hangokat, de nem is számít. Csak arra tudok gondolni, hogy olyan, mintha itt tényleg senkit nem várnának haza.

Nem értem. Miért ennyire fontos mindenkinek ez a francos cég? Persze, nehéz bekerülni, híres, meg minden, de tudom, hogy a legtöbbjük családja most nélkük ünnepel. És tudom, hogy nincs szükségük a bónuszokra, bőven megvannak nélküle is.

Közben kész lettem az ajtóval, egész szép lett. Folytatom a többi fallal.

Én más vagyok. Nekem szükségem van a pénzre. De ezeknek az embereknek semmi keresnivalójuk itt. Jól tudom, hogy akik még most is itt vannak, azoknak elég magas a pozíciójuk ahhoz, hogy ne rúgják ki őket, sőt, ahogy mondtam, csak a bónuszokért vannak itt.

Jól haladok a díszítéssel, kezd egész hangulatos lenni ez a hely. Lehetne még egy-két szalag az asztal oldalán. Meg a falon is.

Mikor lett mindenki számára ennyire jelentéktelen dolog a család? Meg az ünnepek? És mikor kezdték az emberek ilyenkor is dolgoztatni? Nem is, mikor kezdték el HAGYNI, hogy az emberek ilyenkor dolgozzanak? Egy egyszerű munkatílam sokak agyát helyre tenné. Olyan ez, mint amikor egy gyereknek megtiltanak valamit, amit szeretne, mert ez a javára válik. Mikor sülyedtünk odáig, hogy egyesekben a szeretetet már kényszeríteni kéne?

Mindegy, ez nem az én problémám. Inkább örülnöm kéne, hogy nem tartozom az ilyenek közé, nem pedig a hibáikon idegesíteni magam. Van most

jobb dolgom is. Persze bármi jobb dolog, mint hogy mérges legyek valamire, ami nem az én hibám.

Egész jól kicsíptem ezt a lyukat. Most, hogy körbenézek, rögtön jobb a hangulatom. Igen, ez kellett nekem. Folytassuk a munkát.

Visszaülve a székembe van még egy kis hiányérzetem. Hát persze, mit sem ér a sok dísz, ha nincs megfelelő hangulatú zene! A gépemen keresek egy ünnepi lejátszási listát. Elindul egy ünnepi dal. Igen, így most már tökéletes a munkakörnyezet.

Folytatom a papírmunkát a 19-es sorral, közben a hangszórók éneklnek, hogy „I don't want a lot for Christmas, there is just one thing I need”, nekem pedig muszáj együtt énekelni vele:

– I don't care about the presents underneath the Christmas tree.

Közben végzek még három sorral. Fantasztikus! Így kell ezt csinálni. Ha továbbra is így haladok, talán készen leszek...

– Minona! – a hirtelen hangra felugrok a székből. A főnök úr az! Mikor jött be?

– Ömmm... j-jó estét, u-uram!

Ha valamim képes három másodperc alatt nulláról százra gyorsulni, akkor az most a szívverésem.

A főnök úr ráncolt homlokkal méri végig a helyiséget, majd rám téved a tekintete.

– Bulizgatunk, bulizgatunk? – csak most veszem észre, hogy még mindig megy a zene, úgyhogy gyorsan lenyúlok, hogy leállítsam, de a tekintetem végig a főnök arcán marad.

– Nem, uram. Csak... csak úgy gondoltam, hogy a megfelelő munkakörnyezet el-elősegítheti a jobb teljesítményt.

– Jobb munkakörnyezet, hah? – az egyszerre mogorva és nagyon csodálkozó hangsúlyból ítélve nem győztem meg. – Tehát, ha jól értem, ön szerint nem biztosítunk megfelelő munkakörnyezetet.

– Nem, én nem ezt mondtam. Ne-nem így értettem.

– Hanem hogy értette? – abbahagyhatná végre a kiabálást.

– Nos, én... én úgy értettem, hogy – elnézést már, de karácsony van, ez nem elég jó indok? – a j-jó hangulat hozzásegíthet a jobb teljesítményhez. És valóban, magamon is tapasztalom, hogy gyorsabban haladok.

– Szóval, önnek itt nem elég jó a hangulat? – Jó ég, te süket vagy?

– Nem, vagyis igen, vagyis de, remek a hangulat, csak szerettem volna kihozni magamból a maximumot – próbálok határozottnak látszani. Nem értem, miért megy ilyen nehezen, ha egyszer az igazat mondom.

– Hmm... – felhúzott szemöldökkel hevesen bólogat, mint aki elismeri, amit csinálok. – És úgy próbálja magából „kihozni a maximumot”, hogy partizik munka közben?

– N-nem partizok, én...

– A-a-a – lengeti a mutatóujját –, én más látok. Ezenfelül a hangosan kiszűrődő zenével zavarta a többi munkatársát.

Láttam már, hogy így rázza a fejét. Ilyenkor nem lehet rávenni, hogy meggondolja magát, nem lehet rávenni, hogy ne tegye meg, amit akar.

– Jó – kezdem a mentegetőzést –, ki lesz kapcsolva a zene, és leszedekek minden díszítést.

– Nézze, Minona, fáradtnak tűnik – vesz egy nagy levegőt. Kérlek, ne! – Miért nem megy inkább haza?

Ne már! Csak egy kis karácsonyi zenét hallgattam karácsonykor!

– H-haza?

– M-hmm – bólogat –, de ne jöjjön vissza. Se holnap, se azután.

De miért?! Sosem késtem, sosem loptam, mindig elvégeztem mindent! Miért?!

– D-d-de várjon! Nekem kell ez a munka! – de mintha süket lenne, már sétál is az ajtó felé. – Kérem, kell, hogy fizethessek egy kezelést!

Megfordulás és megállás nélkül hátralöki:

– Erre előbb is gondolhatott volna. Mindenesetre sok sikert!

Csak nézem, ahogy nyitva hagyja az ajtót, befordul az egyik folyosóra, majd a léptei szépen lassan elhalnak. Vannak még ketten odakint, akik engem néznek. Nem együtt éreznek, csak csodálkoznak.

Én... én nem érdemlem ezt. Annyian vannak, akik itt csálnak! Nekem szükségem van erre a helyre.

Vagyis... nem, nem erre a helyre. Hanem a családomra. Ha ez a munkahely túl irigy, hogy tisztességesen megadja nekem, amire szükségem van, nem értem, mit kerestem itt egész időig.

Felveszem a bilétát, amit a csomagmegőrzőben kaptam, és kísételek az irodámból. Ahogy elérem a lépcsőházat, az ablakon keresztül látom, ahogy a város legtöbb lakásában még fény van. Általában ekkor már jóval nagyobb a sötétség, de persze most mindenki ünnepel.

Odalent a csomagmegőrzőnél leadom a bilétámat, a felelős pedig előhúzza a pult alól a kabátomat és a táskámat.

– Kellemes ünnepeket! – hangzik tőle az elköszönés.

– Mondanám, hogy viszont kívánom, de azzal azt is kívánnám, hogy rugják ki.

Ő csak ráncolja a szemöldökét, de nem néz a szemembe.

– Minden jót! – köszönök végül, majd belebújva a kabátomba elhagyom az épületet.

Furcsa kintről visszanézni, szinte minden ablakból fény árad. Azt hihetné az ember, hogy minden szobában ünnepelnek. Te jó ég, mekkora csalódás.

A parkoló a bejárat közvetlen közelében van. Meg is keresem az autót. Előveszem a kulcsokat, és miközben beszállok, azon kezdek töprengeni, hova is mehetnék.

Haza nem. Nem akarok eléjük állni azzal a szégyennel, hogy elvesztettem a munkahelyem. Nem ezért várnak haza.

De akkor meg mit csináljak? Most nem tudok munkát keresni. Talán ha... Nem, elmegyek anyámhoz. Bocsánatot kell kérnem tőle, amiért kirúgattam magam. És amiért nem tudom fizetni a kezelését.

A rohadt életbe! Hogy lehetek ilyen szerencsétlen?! Nem akarom, hogy miattam haljon meg! Mit tegyek?! Csak van valami megoldás!

Na jó, mély levegő. Beszív, kifúj, beszíív, kifúúúj. Jól van, nyugalom. Ki fogok találni valamit. Még nem tudom, hogy, de pénzt fogok szerezni. És akkor anyám minden karácsonyi ajándéknál jobbat fog kapni. Én ugyanis életet fogok neki adni!

Most pedig irány a kórház!

Elfordítom a kulcsot, és kihajtok a parkolóból. Nem meglepő módon egyetlen jármű sincs az utakon rajtam kívül. A jelzőlámpáktól sem kell tartanom, mindegyik sárgán villog, nem kényszerítve engem megállásra.

Jobb, ha gyorsítok, szeretnék éjfélre odaérni. Most úgyis sokáig ébren lesz, több mint valószínű, hogy karácsonyozik a többi beteggel. Vajon jól érzi magát velük? Jó ég, csak most realizálok, milyen régóta nem látogattam! Milyen ott az élete? Hogy érzi magát? Áh, ez buta kérdés, ki érzi jól magát egy kórházban? Nekem kéne életkedvet öntenem belé azzal, hogy néha benézek hozzá! Miért foglalta le ennyire sok mindenemet a munka?!

Várjunk csak, az egy ember az úton? Igen! Jesszus, gyorsan, fékezni!

A kerekek felvisítanak, de az enyhén fagyott út miatt sokkal tovább gurul az autó, mint gondolnám, épp csak pár lépésre áll meg az utat keresztezni próbáló rémült gyalogostól.

– Hé – kiabálja, az üres utcán csak úgy visszhangoznak a szavai –, nem tudsz vigyázni?

Most van időm jobban szemügyre venni. Egy húsz körüli lány, és cipel valami zsákot a hátán.

– Elnézést – kiabálom ki először az ablakon, de az udvariasság kedvéért inkább kiszállok –, nem láttam, és tudja, nagyon sietek.

– Én is sietnék, de nem a sírba!

– Sajnálom, nem akartam...

– Sajnálhatod majd azt, ha elütsz valakit karácsonykor! – még mindig kiabál, de a bocsánatkérésem mintha egy hangyafülnyit megenyhítette volna.

– Igaza van, tényleg, bocsánat. Tehetek önért valamit, hogy kiengeszteljem? – igyekszem nem túl közel menni hozzá, nehogy rablónak nézzen, vagy ilyesmi.

– Vigyél el!

– Tessék? – ez olyan furcsa, nem tart ez a vadidegenektől, akikbe a sötét éjszaka kellős közepén fut bele?

– Jól hallottad! A Pillangó utca 14. az úti célom. Te merre mész? – A mármár játékosnak tűnő, de határozott hangjából ítélve nem tréfál. Ez a lány vagy nagyon tapasztalatlan, vagy ő akar tőlem valamit.

– Elnézést, de ön nem...

– Ne magázz már! – ez a félbeszakítás is olyan gátlástalannak hat, felveti a kérdést, vajon részeg-e.

– Izé, te nem tartasz attól, hogy akármilyen jöttmenttől fuvart kérj?

– Ahj, hagyjuk már ezt, inkább mondd, te merre mész.

– Én... bocsi, de ittas vagy? – inkább nem mondom meg az úti célom, nem bízom benne.

– Jaj már, dehogy! Csak hulla vagyok, és szeretnék hazajutni, mint te.

Erre nem tudok mit mondani. Egy percig még tétovázok, mire ő:

– Na, elviszel vagy sem?

Nem sok kedvem van hozzá, de nem akarok faragatlan lenni.

– Jó, nem bánom. A másik oldalon szállj be – intek az ajtó felé.

Beszállunk egymás mellé, ő az ölébe veszi a hátizsákját. De ahogy látom, nem kötötte be a...

– Biztonsági övet, kérlek.

– Jajj, nem kell ennyi...

– Hé, ez az én autóm, az én autómban pedig csak bekötött övvel utazhat bárki. Gyerünk.

– Jól van, na, nem kell izélni – vonakodva, de beköti magát.

– Szóval, Pillangó utca 17.?

– 14.

– Értem. Az útba esik.

Elindulunk. Körülbelül fél perc után odanyúl a rádióhoz, és bekapcsol egy halk adót, amin ünnepi zene szól.

– Nem baj, ugye? – valamiért úgy érzem, ezt az autót a sajátjának tekinti.

– Jó, nem bánom.

– Úgy beszélsz, mint egy szülő. Lefogadom, hogy van gyereked.

– Ööö... Valóban, van egy.

Tényleg „szülősen” beszélek?

– Yes, beletrafáltam! És bocsáss meg, de hogy lehet, hogy nem vele vagy? Csak nem elváltál?

– Nem, dolgoznom kellett. Egyébként nem érzed egy kicsit tapintatlannak, hogy ilyeneket kérdezel? – figyelnem kell, hogy a miatta jelen lévő idegesség ne vonja el a figyelmem a vezetésről.

– Bocsika, na. Nem akartam bunkó lenni, csak így ismerkedek.

– Aha. És sok barátod van?

– Persze, elnevezett haveri körünk is van.

– Gondolom, ők is olyanok, mint te.

– Ja, egy rugóra jár az agyunk.

– Azt kötve hiszem. Nem akartok esetleg illetanórákat venni? – igyekszem játékosan mondani, hogy ne sértődjön meg, de elég nehéz, tekintve, hogy komolyan gondolom, amit mondtam.

– Jaj már, nem kell itt izélni.

– Jól van, mindegy is. Inkább beszéljünk arról, te mit keresel idekint szenteste.

– Az én szentestém még csak most fog elkezdődni! – ahogy izgatottabb, úgy lesz hirtelen kicsit kedvesebb is a hangja.

– Ilyen későn? Nem hiszem, hogy a családod minden tagja örül ennek.

– Család, pfff... Dehogyan. A barátaimmal karácsonyozok – azt hinné az ember, hogy itt el kellene a lánynak szomorodnia, de úgy hangzott, mintha örülne ennek.

– Ez hogy lehet?

– Nézd, az a fontos, hogy mindenki a számára legfontosabbakkal ünnepeljen. Nekem itt vannak ők, neked ott a gyereked, meg persze a párod is, gondolom.

– Igen. Igazad van.

Tényleg igaza van. Egy kicsit talán túlkomplikálom ezt a dolgot. Nem kéne cserbenhagynom őket, csak mert úgy érzem, valamit szégyellnem kellene.

– Ne vágj már ilyen fancsali képet!

– Hogy? Izé, oké.

– Na, mi az, csak nem tényleg elváltál? – ez a kíváncsiskodás viszont kezd az agyamra menni.

– Nem! Mondtam már, dolgoznom kellett, és ez az, ami bánt. Úgy érzem, elhanyagoltam őket a munka miatt.

– Hah, figyelj, szép dolog, hogy gürizel értük, meg minden, de én azt mondom – bárhogyan is akarja folytatni, nehéz lesz komolyan venni ezzel a nemtörődöm hangsúllyal –, ha az együtt töltött idő rovására megy a meló, akkor nincs értelme. Azt hittem, azért csinálod, hogy jobb legyen nekik, nem? Hát hogy a fenébe lenne jobb, ha sose látnak?

– Kösz a bölcs tanácsot – az enyhén gúnyos hangvételem ellenére tudom, hogy igaza van.

– Hidd el, tudom, milyen a teféle helyzete – ezt sem mondja valami együttérző hangon, de legalább próbál megértő lenni.

Ezután kis ideig nem szólunk egymáshoz, majd eszembe jut, ideje lenne bemutatkozni.

– Még nem is mondtad a neved. Én Minona vagyok. Na és te?

– Itt fordulj be – mutat a jobb oldalra bekanyarodó útra.

– Ó, persze.

Ez már a Pillangó utca. Gyorsabban ide értünk, mint gondoltam. Amíg kevesebben a 14-es házat, újra megkérdem:

– Szóval, mi a neved?

– Állj! Itt jó lesz, köszi – megállok, és ő már száll is kifelé, mint akinek hirtelen nagyon sürgős dolga akadt.

– Hé, nem mondd meg, hogy hívnak?

Beccapja maga után az ajtót, mielőtt válaszolna:

– Neked az most mit számít? Inkább menj haza a csaláodhoz végre – azal a hátára kapja a holmiját, és elszelel.

Valamiért déjà vum van, de nem emlékszem, minek kapcsán.

Még egy kicsit állok az autóval, amíg átgondolom, mit lenne érdemes most tenni.

Jól mondta, talán tényleg jobb lenne, ha hazamennék. Lehet, hogy esetleg túl öntelt gondolat volt, hogy a saját szégyenérzetem miatt ne menjek haza. Igen, ez lesz a legjobb. Egyébként is, majd máskor elmondom nekik, hogy kirúgtak, nem akarom ezzel elrontani az ünnepüket.

De akkor is látni akarom anyámat. Hány óra is van? Pont éjfél. Ha most még oda is elmegyek, már tényleg nem fognak otthon megvárni. Majd holnap elmegyek hozzá, most úgyis biztos jól érzi magát a többi beteggel.

Elfordítom a kulcsot, a motor pedig felbőgve jelzi, hogy startra kész.

De... azért még felhívhatom.

Leállítom az autót, előveszem a telefonomat, és megkeresem a kórház számát. Megnyomom a „hívás” gombot, utána elég sokáig bűg a vonal.

Még mindig bűg.

És még mindig! Gyerünk, vegyétek már fel!

– Jó estét! – szólal meg végre valaki. – Ez itt a...

– J-jó estét! Szeretnék a 67-es szobában lakó beteggel beszélni. Ő az édesanyám. Nagyon fontos lenne.

– Öö... ó, persze, egy pillanat. Lássuk csak, 67-es, 67-es... Ó, jaj...

– Mi az? Mi történt? – „Ó, jaj”? Mi az, hogy „ó, jaj”? Ugye, nincs gáz?!

– Ő lenne...

Félbeszakítva őt megmondom neki anyám nevét.

– Igen – jön a válasz –, ő az. Nos én, tudja...

– Mondja már! – mondd, hogy nem! Kérlek, mondd, hogy nem!

– Nagyon sajnálom – a hangja elcsuklik –, de az édesanyja... az édesanyja...

– Meghalt? – próbálok annak reményében a legrosszabra gondolni, hogy talán nem is annyira rossz a helyzet.

– Sajnálom, hogy tőlem kell megtudnia.

– Mikor?

– A jelentés szerint ma délután 6 óta. A hozzátartozókat már értesíteni kellett volna, elnézést. Részvétem, és ha gondol...

Letettem.

Ezt nem hiszem el.

Miért? MIÉRT?! Mindent feláldoztam azért a rohadt kezelésért! Miért lett volna olyan nagy baj, ha egy kicsivel tovább életben marad?! Miért kellett itt hagynod?! A rohadt életbe!

Miért hagytál itt? Miért? Nem, én miért hagytalak itt?! Ha tudtam volna, hogy ez lesz... ha tudtam volna, annyi időt töltök el veletek, amennyit csak lehet!

Annyira naiv voltam! Az a rohadt kezelés! Miért hittem, hogy sikerülni fog? Lehattunk volna együtt is, de így most egyedül kellett meghalnia! HOGY LEHETTEM EKKORA IDIÓTA?! MIÉRT?!

•

Már legalább félórája itt ülhetek. A zokogást sikerült abbahagynom, de még mindig képtelen vagyok akár csak megmozdulni is. Helyette csak bambulok a műszerfalra, közben szüntelen azon töprengök, hogy mindez az én hibám.

Haza kellene végre mennem. Ha tovább ücsörgök itt, a végén még őket is cserbenhagyom az ünnepen.

Ránézek az órámr: fél egyet mutat. Most már minden mindegy. Legalább ezt az egy dolgot nem elrontani, ha egyáltalán lehetséges, hogy még nem kés-tem el.

Beindítom a kocsit, és visszahajtok a főútra. Egyre inkább gyorsítok. Tudom, hogy nem kéne, de nem izgat. Akinek van lába, majd félreugrik.

Elérkezem a város legszélére, ahol is bekanyarodok a megfelelő utcába. Ahogy meglátom, hogy a kapunk nyitva van, már fordulok is be, majd, miután megálltam, szinte fénysebességgel pattanok ki a kocsiból, szaladok fel a bejárathoz, és tépem fel a nyitva talált bejárati ajtót.

Sötétség van az egész házban. Szóval már befejezték.

Benézek minden szobába, utoljára hagyva a miénket, ahol is meglátom a Drágámat az ágyán, és mellette, az én ágyamon feküdni a kis Roinujt. Ő alszik, a Drágám viszont ahogy meglát, felül, csendre intve a mutatóujját a szája elé emeli, és halkán odasuttogja nekem:

– Késtél.

